

O, om!

O, om! ce mari răspunderi ai de tot ce faci pe lume,
de tot ce spui în scris sau grai, de pilda ce la alții-o dai,
căci ea, mereu, spre iad sau Rai pe mulți o să-i îndrume.

Ce grijă trebuie să pui în viața ta, în toată,
căci gândul care-l scrii sau spui s-a dus... în veci nu-l mai aduni,
și vei culege roada lui ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă... vorba ta, mergând din gură-n gură
va-nveseli sau va-ntrista, va curăți sau va-ntina,
rodind sămânța pusă-n ea de dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt... cuvântul scris e-un leac sau o otravă.
Tu vei muri, dar tot ce-ai scris rămâne-n urmă drum deschis
spre înălțare sau abis, spre-jale sau spre slavă.

Ai spus un cântec... versul tău rămâne după tine
îndemn spre bine sau spre rău, spre curăție sau desfrâu,
lăsând în inimă rodul său de har sau de rușine.

Arăți o cale... calea ta în urma ta nu piere,
e calea bună sau e rea, va prăbuși sau va-nălța,
vor merge suflete pe ea spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață... viața ta e una, numai una.
oricum ar fi, tu nu uita cum ți-o trăiești vei câștiga
ori fericiri pe veci prin ea, ori plâns pe totdeauna.

O, om! ce mari răspunderi ai. Tu vei pleca din lume,
dar ce ai spus prin scris sau grai, sau chiar prin pilda care-o dai
pe mulți, pe mulți spre iad sau Rai mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!... Fii credincios cu grijă și cu teamă
să lași în urma ta sfios, un semn, un gând, un drum frumos,
căci pentru toate, ne-ndoios odată vei da seamă.

Noi toți venim din țara copilăriei

Copilăria este cea mai frumoasă parte din viață. Ea este ca un boboc mic și firav, iar cu trecerea anilor începe să își desfășoare petalele rând pe rând, până la maturitate. Copilăria este roua dimineții ce cade peste natură, lăsând în urma ei pagini de amintire.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul cu maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Apoi, pe măsură ce trec anii, devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de orice nimic care ni se oferă, avem gusturi, pretenții rafinate... Nu mai iubim cu detașare și pasiune, nu mai roșim atunci când greșim, nu mai chiuim de bucurie atunci când cineva ne îndeplinește o dorință mult așteptată.

Nu știm când începe și nu știm când se termină copilăria. Știm doar că la un moment dat avem pretenția și dorim să fim tratați ca adulți. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin...

Ajungând la maturitate, toți își doresc să se întoarcă în trecut, să se rupă de prezent, să uite pentru câteva clipe responsabilitățile, îndatoririle de care sunt urmăriți pas cu pas și așa să deschidă cutia cu amintiri și să se scufunde în trecut, acolo unde erau odată copii.

Să ne bucurăm de această lume și să nu încercăm să forțăm prezentul încercând să devenim mai maturi, mai altfel decât suntem cu adevărat, să trăim astfel încât să putem vorbi nepoților noștri despre o copilărie cum n-a mai fost.

*Roman Roxana, cl. a VII-a,
Vicovu de Sus*

